

jo, ampak zoper italijansko politiko, ki je delala nemir na Balkanu. Francija se je tudi sedaj izkazala kot zelo dobra prijateljica naše države. Mussolini je pa v strašni zadregi. Eno mrežo so mu pretrgali!

Mussolini v samoprevaril! Mussolini dejansko misli, da bo šel z glavo skozi zid. Kot odgovor na to, kar sta mu pripravili Francija in Anglija, je odredil, da so fašistovske bojne organizacije, ki se imenujejo milica, odslej redna laška vojska. Italijanska vojska se je s tem povečala za 300 tisoč mož. Za Italijo je bilo to potrebno, za ostalo Evropo je to brez pomena.

Madžari bi radi svoj lonček zopet pristavili k notranjemu sporu v Jugoslaviji ter ogreli svojo staro zahtevo po izpremembi dosedanjih mej njihove države. Pa so stvar tako zagrabil, da bode zopet ves trud zastonj. Ni verjetno, da bi te njihove težnje podpiral kak hrvaški politik.

Nemčija bo kmalu — brez vlade! V Nemčiji nastaja v vladi načelni spor in se pričakuje, da bode vlada morala kmalu odstopiti.

Japonski se je posrečilo, da je povzročila novo vojno na Kitajskem. Previdna pa je toliko, da je druge nahujkala, sama pa bo — posredovala.

Pozabljena dolžnost.

Pritožba, s katero se je Kristus tako bridko pritožil nad devetimi ne-hvaležnimi gobavci, ki se po svojem ozdravljenju niti najmanj niso spomnili svojega dobrotnika, mora vzbuditi tudi našo vest in nas opozoriti na dolžnost, na katero tolikokrat pozabimo, da bi dali Bogu čast, da bi mu bili hvaležni.

Koliko hvaležnosti smo vendar dolžni Bogu! Le poglej malo v naravo! Vidiš milijone stvari, rastlin in živali, vse tako lepo oskrbljeno. Kristus nam je povedal, da vse te živali preživlja, da vse te rastline oblači Oče nebeški. Poglej vso lepoto, ki je zunanaj v naravi, vse veselje, ki se pretaka po svetu, premisli vse lepe misli, ki so se mislile kedaj na zemlji, vsa plemenita in lepa dela, ki so bila kedaj opravljena. Ali veš, odkod je vse to? Ali se le nekoliko zavedaš, kako neizmeren studenec je Bog, iz katerega neprenehoma teče toliko dobrot? Kako po pravici zato moli duhovnik pri vsaki sv. maši: »Res se spodobi in prav je, pravično in dobro, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, vsemogočni Oče, večni Bog!«

In kaj je Bog tebi samemu! Da si, je le volja božja. Postavil te je v življenje iz same dobrotljivosti in ljubezni, ker ti hoče nakloniti neizrekljivo srečo. Vsak dan tvojega življenja, vsak dih tvojih pljuč, vsak utrip tvojega srca je nova božja dobrota, je nekako novo tvoje ustvarjenje. Da si zdrav, da imaš zdrave ude, zdrave oči, zdrava ušesa, ali je to v tvoji mo-

či? In zunanje dobrote, ki jih uživaš, posestvo, premoženje, ali ni to zopet dobrota božja? Kako prav so zato imeli naši verni predniki, ki so na vprašanja: »Ali si zdrav?«, »Kako je na polju?« odgovarjali: »Sem, hvala Bogu«, »Hvala Bogu, dobro!« Če danes nekateri ugovarjajo: »Kaj, če hočem kaj imeti, moram sam delati, se moram sam truditi«, jim veljajo besede sv. Pavla: »Kaj imaš, česar nisi prejel?« Res, moraš delati in se moraš truditi, kdo pa ti daje zdravje in moč za delo? In ali moreš z vso svojo skrbjo dati rodovitnost zemlji, ali moreš napraviti ugodno vreme, ali moreš odvrniti razne nesreče zunaj v naravi?

A je ljubezen in dobrotljivost božja do tebe še neskončno večja. Ali se ni zgodil tudi za tebe največji čudež v betlehemskelem hlevu? Ali ni stal tudi za tebe na Kalvariji križ, na katerem je izkrvavel v največjem ponižanju Sin božji? Ali ne uživaš že vse svoje življenje dobrot Kristusove Cerkve, v kateri te Kristus ljubi ter skrbi za tebe? In če bi ti bil imel v svojem življenju le en šam smrtni greh, pa si dobil milost, da si se skesal in poboljšal, ali se zavedaš, kaka neskončna božja dobrota je to? In kaj je eno samo sv. obhajilo, v katerem se skloni k naši ubogi, s tolikimi slabostmi in grehi omadeževani duši v nepojmljivi ljubezni neskončno sveti Sin božji, da bi nam pomagal, nas pokrepčal, nas dvignil. Sveti evangelij pripoveduje, kako se je samo tuji Samaritanec vrnil zahvaliti se Kristusu za veliko dobroto, devet domačinov te dobrote ni prav čutilo in se je ni zavedalo. Tako tudi mi, ki že od mladosti živimo v pravi Kristusovi Cerkvi in vsak dan uživamo njene milosti, velikokrat teh milosti ne vemo ceniti in se jih ne zavedamo. A oni, ki so bili nekaj časa tujci, pa so se vrnili mnogokrat še le po dolgih blodnjah in bojih kakor izgubljeni sinovi v Očetovo hišo, oni vedo te dobrote in milosti ceniti in so nam popisali veliko srečo, ki jo je občutilo njihovo srce tisti trenutek, ko so si lahko rekli: »Sedaj imam Kristusovo resnico, za katero lahko trdim, sedaj je očiščena moja duša, sedaj imam Kristusa samega v svoji duši.«

Tako neizmerne so dobrote, s katerimi nas Bog obsipava vsak dan, a kaka je naša hvaležnost? Ali nam je že prikipele za vse to iz našega srca velik in vroč: »Te Deum laudamus — Tebe Bog hvalimo?« Tolikokrat ne vemo, zakaj naj bi molili. Ko bi se v takih trenutkih spomnili na božje dobrote, bi pač takoj vedeli, zakaj naj molimo, bi naša duša zamolila veliko zahvalno molitev, bi z veliko ljubeznijo in velikim umevanjem ugovarjali besede: »Oče naš, ki si v nebesih.« Velikokrat si pri sv. maši ne vemo kaj začeti. Da ne bi preslišali poziva, ki ga izgovarja duhovnik pri predglasju: »Zahvaljujmo se Gospodu, svojemu Bogu!« Da bi se zavedli, da je sv. maša spomin na največjo božjo dobroto, da je pri sv. maši na altarju ono Srce, ki je reden stude-

nec vseh dobrot, da pa se to Srce ob enem najtopleje zahvaljuje nebeškemu Očetu in da bi se s tem Srcem morali združiti tudi mi. In da bi vse naše življenje bila velika zahvala Bogu na ta način, da vse dobrote rabi-mo po volji božji, da njegovim milostim ne zapiramo svojega srca, temveč jih sprejemamo kakor žejna zemlja blagodejen dež. Tako naj bi se naša duša v živi hvaležnosti vedno bolj dvigovala k Bogu, studentu vsega dobrega, kakor se blago duhičča cvetica dviguje in odpira solncu.

*

Kaj delajo mehikanski nasliniki? Kaljes in njegovi vredni priganjači po vsem svetu velikokrat trdijo, da hočejo mehikansko ljudstvo rešiti iz koriščanja od strani Cerkve in njenih služabnikov, da hočejo nagrabljeno cerkveno premoženje porabiti za ljudsko korist. Kako si to predstavljajo, so pokazali pred kratkim. Veliko krasno cerkev so spremenili v gostilniško dvorano, v kateri so — »voditelji ljudstva« obhajali razkošno pojedino in veselico. Prej so v tem prostoru upehane duše dobivale tolažbo, so se dvigovale k lepemu življenju, sedaj se tam mastijo razni nasliniki. Tako se res lepo skrbi za — ljudski blagor!

Skrb katoliške Cerkve za razne narode. Pred nekaj tedni je papež blagoslovil temeljni kamen za nov zavod Propagande. Propaganda se imenuje odsek, ki skrbi za razširjanje katoliške vere po vsem svetu. Propaganda ima razne zavode, v katerih se vzgajajo misijonarji in duhovniki za razne narode po svetu. Novi zavod, ki ga zida sedaj in bo gotovo do leta 1930, je namenjen za Azijo in se bo v njem vzgajalo 60 gojencev iz Kitajske in 40 iz Indije, ki bodo potem delovali kot duhovniki med svojim ljudstvom.

Lep dokaz ljubezni do nadpastirja. V Filadelfiji je meseca julija slavil tamošnji kardinal in nadškof srebrni jubilej svojega škofovanja. Duhovniki in verniki so hoteli ta jubilej kar najlepše proslaviti in so nabrali, kakor so se izrazili, »davek ljubezni« pet milijonov dolarjev ali 280 milijonov dinarjev ter so jih darovali svojemu škofu, da more zgraditi za škofijo primerno semenišče. Lepa, pognemanja vredna ljubezen in požrtvovalnost!

NOVICE

V kn.-šk. semenišče v Mariboru so sprejeti: Herga Janez od Sv. Urbana pri Ptuj, Drevenshek Franc iz Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Sande Jožef iz Sv. Petra pri Mariboru; Breznikar Viktor iz Braslovč, Dvornik Anton iz Rečice na Paki; Horvat Ludvik iz Turnišča, Kenda Ivan iz Škal, Lempl Bogomir iz Selnice ob Dravi, Lempl Stanislav iz Selnice ob Dravi, Žel Karol iz Sv. Benedikta v Slov. g., Čepe Anton od Sv. Križa nad Mari-